

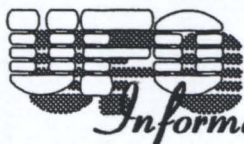
Nr. 4
1995
Argång 26

Information

I DETTA NUMMER

- Kidnappning och fysiologiska effekter sid. 3
Tre pojkar kidnappade i Argentina
Små män
Poliser iakttog UFO i västra London sid. 5
UFO-flap i Vista, Kalifornien sid. 6
Fick besök av lilleputtar sid. 7
Pascagoula-händelsen 1973 sid. 8
Leviterad cyklist
Flygande triangel över Bosnien-Herzegovina sid. 11

Sveriges äldsta UFO-tidskrift

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv.

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

Ledare

Äntligen har vi fått färdigt nr 4. Det har varit svårt att hinna i tid i år pga att vi var tvugna att skriva om hela tidningen efter ett datorhaveri. Jag hoppas att Julen har varit fin och att ni har fått många klappar i år. Vi här på UI:s redaktion har fått många intressanta UFO-klappar (rapporter) som vi kommer att skriva lite närmare om under 96. Vi hoppas att ni prenumererar även nästa år och har viljan att kanske ge oss ett extra litet bidrag eller kanske försöka att ge bort en prenumeration till någon god vän. Vi har från och med nästa år en del nyheter att komma med när det gäller er som har datorer i hemmet eller på jobbet. Många har väl i dag hört talas om Internet och hur ruskigt det än låter så finns det en risk att även UI finns där snart. Vi undersöker möjligheterna att sätta upp en "Hemsida" dit ni som har dator kan ringa och läsa om det senaste, och även hitta andra UFO-grupper runt om i Sverige och i världen. Väl mött nästa år och glöm inte ert namn på inbetalningstalongen.

Gott Nytt År

Kjell red.

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO

EN HANDLEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra fakthäfte. Priset är oförsäktligt billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:

"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Kidnappning och fysiologiska effekter

Läsare av mina många böcker och artiklar i UFO-ämnet känner till min allmänna övilja att anamma den utomjordiska tolkningen av våra data. Detta har inte varit som ett resultat av ett betvivlande av denna möjlighet – jag har alltid sagt att jag inte kunnat utesluta denna förklaring – utan det stannar antagligen mer från en naturlig försiktighet när det gäller sådana saker. Min inställning har emellertid ändrats betydligt under de senaste två, tre åren, inte minst på grund av en del personliga anledningar som skildras i min bok *Star Children* (Robert Hale, London, 1994; kommer att publiceras senare detta år av Sterling, New York).

Det finns också andra, kanske mer objektiva faktorer som bör beaktas – i viss utsträckning uppkomna ur det arbete jag gjorde speciellt för MIT-symposiet i juni 1992 (vid vilket jag presenterade fem uppsatser baserade på dessa data). Dessa översikter och experiment har sedan följts av undersökningar av flera nya fall, vars like jag tidigare ej stött på i Storbritannien. Fallen var sådana att jag misstänker att ingen med ett öppet sinne kan undvika att bli imponerad av dem.

Jag vill ta upp ett av dessa fall nu, eftersom jag haft den goda turen att tillbringa en del tid tillsammans med huvudvittnet. Hon har blivit ett av de brittiska kidnappningsoffer som är villigt att möta det stränga löje som drabbar sådana individer när dessa lämnar sensationspressens vildare stränder. Whitley Strieber behandlades hänfullt i maj 1987 när han avlade ett kort besök i Förenade Kungariket. Hans brittiska motsvarigheter känner till effekterna av löje bara för väl. Dessutom har den allmänt skeptiska attityden i vårt UFO-samfund (ej uteslutande mig) inte varit irrelevant när det gäller att göra livet odrägligt för dem som påstår sig ha blivit utsatta för kidnappning.

Vittnet

Rosalind Reynolds-Parnham, i 34–35-årsåldern, är en framgångsrik affärskvinna. Hon föder upp hundar och visar ofta upp dem världen över, inklusive så kända tillställningar som Crufts. Jag har sett henne intervjuas av jämlikar i det yrket där hon blivit bemött med stor respekt. Det absolut sista hon skulle vilja, eller ha något behov av, vore stigmat av ett minne av att ha blivit kidnappad av främmande varelser, vilket skulle riskera att hota hennes trovärdighet och hennes yrkesliv i något som är ett ganska konservativt etablisseman. Men lyckligtvis är hennes är-

av Jenny Randles

lighet sådan att hon är fast besluten, vilka konsekvenserna än må bli, att sätta sanningen på pränt.

Jag finner ingen anledning att tvivla på något i hennes vittnesmål. Hon har imponerat på mig lika mycket, och faktiskt mer, än de flesta kidnappningsoffer jag intervjuat. Detta är naturligtvis i sig ingen garanti för riktigheten. Men jag anser det vara en betydelsefull faktor. Dessutom äger hon en vänlig, varm personlighet och har förmågan att diskutera andra ämnen förutom ufologi. Med andra ord har hennes UFO-upplevelse inte tagit över hennes liv, även om dess underströmmar alltid riskerar att sippra igenom.

Hon är gift med en man som hon träffade som ett resultat av undersökningen av hennes upplevelse. Han fungerar som en intressant bakgrund till hennes natur, då han är den mer allmänt troende av dem men ändå behåller en trevlig, no-nonsense attityd som jag finner uppfriskande. Hans stöd var något hon var i stort behov av, ty i de omedelbara efterdyningarna av upplevelsen hade hon nästan blivit en enstöring, oförmögen att handskas med det trauma som konfronterade henne vid en tid då inte ens ufologerna i Storbritannien tog kidnappningsfall på allvar. På flera sätt har hennes umgänge byggt en bro från personligt helvete mot friheten att leva ett normalt liv.

Kontakten

Fastän en eller två versioner av historien (t. ex. Philip Mantles nyligen utkomna bok *Without Consent*) uppger att händelsen inträffade i september 1983, säger Ros att hon är säker på att det var 1982. Hon är inte säker på att det var i september, men det var tidigt på kvällen och mörkt; ändå bar hon sommarklänning. Med tanke på det engelska klimatets insulära natur, verkar det osannolikt att det skulle ha varit mycket senare på året än i september eller mycket tidigare än i slutet av augusti.

Ros, som då var 21 år gammal, bodde på Essex-kusten och färdades tillsammans med sin pojkvän Philip i bil för att besöka vänner i Corby, Northamptonshire. De hade kört genom Sudbury, Suffolk, ca en tredjedel av resan som i regel tog omkring två och en halv timme att fullborda. När de körde under några elledningar i nordvästra utkanten av staden såg de först en oval massa av orangefärgat ljus. Föremålet, som verkade komma ut ur stolparna ovanför dem, fick metallen att gnistra på ett märkligt sätt, som om det sände

ut tentakler av energi och alstrade ett kraftigt blåaktigt ljus som påminde om en fotoblixt utom att det inte gjorde ont i ögonen. En kraftig stank (möjligen kväveoxid) fläktade en kort stund in genom den öppna rutan. Trots att de blev förbryllade stannade inte Ros och Philip utan körde snabbt vidare. Just då var de inte medvetna om att de befann sig mindre än 1,6 km från den beryktade prästgården Borley Rectory, som utgjorde scenen för ett flertal påstådda paranormala händelser tidigare detta århundrade.

Några minuter senare svängde paret för att åka västerut på A-1092 från Long Melford mot Haverhill. Det var på denna sträcka som det verkligt skrämmande mötet skedde. Detta verkar ha varit någonstans i trakten av vingårdarna i Cavendish, men det är svårt att exakt bestämma var.

Ros såg blå ljus i backspegeln och blev då medveten om att dessa rörde sig mot bilen. Philip avfärdade dem som ett troligt flygplan, men då började kraften sina både i motorn och i strålkastarna och så dog bilen helt. När föremålet nu befann sig mycket nära sänkte sig en underlig tystnad över vägen, vilken var ovanligt öde. Ros erinrar sig också att till och med vinden slutat att prassla i trädens lövverk och att fåglarna inte längre kvittrade. Detta är tydligen en manifestation av vad jag kallar Oz-faktorn. I ett antal närbildsfall har vittnena lämnat beskrivningar som verkar antyda att de temporärt transporterats från vår värld in i en annan, där verkligheten endast är aningen annorlunda.

Ros och Philip gick ur bilen och försökte med en ficklampa, utan framgång, hitta problemet under huven. Sedan plötsligt tändes lyktorna igen, och Philip hoppade in i bilen igen och försökte starta den. Motorn gick igång vid första försöket. Paret körde sedan iväg mot sin destination. Ros rapporterar att hon strax därpå sett ett UFO-liktande ljus skjuta upp i molnen.

När de kom fram till Corby var de medvetna om att de upplevt en underlig episod men hade inte förknippat den med något verkligen extraordinärt. Men de började komma på andra tankar när deras vänner inte kom och öppnade dörren. I stället för att vara 21.00, som de väntat sig, fick de från ett sovrumsfönster veta att klockan nästan var 01.00. Ej överraskande hade deras vänner antagit att Ros och Philip inte skulle komma. Även om man tar med dröjsmålet som orsakades av iakttagelsen kan en period på tre timmar ej redogöras för.

Efterdyningarna

Ros och Philip beslöt att inte rap-

portera sin upplevelse. De höll tyst till och med när ortsmidia berättade om märkliga ljus som sågs i Suffolk (omkring Haverhill) under en flera dagars period omkring tiden för deras iakttagelse. Paret, som sällskapat sedan sena skoldagar, gjorde slut strax efter händelsen. Ros misstänkte att detta var mer än en tillfällighet. Hon menade att Philips personlighet i kölvattnet efter deras UFO-upplevelse drastiskt förändrats, och detta drev dem ifrån varandra. Utan hans stöd var hon ovillig att ensam träda fram och berätta sin märkliga historia.

Hon led också på sitt sätt. Ros upptäckte tydliga ärr runt magen och i området kring könsorganet. Det hade inte funnits några sådana ärr innan kontakten. Menstruationen uteblev också under en tid, trots att hon visste att hon inte var gravid. Hon blev tillbaka-dragen och fick problem med sitt umgängesliv. Hennes vikt rasade från omkring 76 kg innan episoden till omkring 40 kg några månader efteråt. Hennes familj fruktade att hon drabbats av anorexia, men det fanns inget kliniskt bevis för att så var fallet. Men senare, efter att hon funnit frid, gick vikten upp till sin tidigare nivå.

Under tiden började hon uppleva mardrömsbilder i vilka hon såg glimtar av ett hemskt ansikte, med rynkig, blågrå hudfärg och stora svarta ögon. Detta, bör jag understryka, var långt innan publiceringen av *Communion* (Whitley Striebers bok *Närkontakt*, Sörens anm.), vilken Ros ännu ej har läst.

Dessutom blev hon ovanligt kreativ, tecknade ansikten och scener som verkade härstamma från glimtar av rymtorummet i någon okänd farkost. Hon skrev också underliga avhandlingar om ekologiska katastrofer och rymdens natur, saker som hittills inte hört till hennes intressen. Hon uppger också att hennes armbandsur inte längre fungerar som det ska. Tydligt blev det starkt magnetiserat efter kontakten.

Nyckeln

Dessa minnen, om detta är vad de är, fortsatte emellertid att vara fragmentariska. En artikel i en ortstidning i slutet på 80-talet skulle bli den nyckel som skulle låsa upp dörren till ytterligare hågkomst av händelsen 1982. Artikeln hänvisade till en nyligen bildad grupp i East Anglia. Ros beslöt att kontakta denna för att se om de kunde vara till hjälp. Hon hade ännu inte läst något om UFOs. Vid ett tillfälle, när hon såg omslaget på något som förmodligen var *Communion* i ett bokhandelsfönster, kunde hon inte förne sig att titta på det närmare.

UFO-gruppen föreslog hypnos, om vilket hon inte visste något. Hypnosen visade sig inte vara till någon hjälp, utan till och med skrämmande. Hon

uppmannades då prata med Mark, som var knuten till gruppen som medium. De blev attraherade av varandra och gifte sig så småningom. Han övertalade henne att försöka med hypnos igen. Hon återupplevde en del ytterligare minnen, men hon fördes ut ur det hypnotiska tillståndet skrikande i en tidig fas. Hon har aldrig utsatt sig för proceduren igen. Hon har inte mycket gott att säga om hypnos, och är nöjd med det moratorium jag övertalade brittiska forskare att anta år 1988. Detta har effektivt bannlyst dess användning under British UFO Research Associations (BUFORA) undersökningar. Endast omkring 10% av hennes minnen från kidnappningen har framkommit under hypnos; resten kommer ur drömmar, förbiblixtrande bilder, mentala intryck samt ett slags automat-skrift eller kreativ visualiseringsteknik.

Kidnappningen

När bitarna pusslats ihop framträder denna historia:

● När bilen hade stannat och paret stod utanför och tittade under huven, ljöd en röst i Ros' hjärna som sade åt henne att gå fram till UFOt. Hon stod emot, men den återkom och hon tvingades gå bort från Philip. Sedan sköt en ljustråle ut ur UFOt och hon förlorade medvetandet. I sin första hågkomst var detta det sista minnet innan hon "vaknade upp" där hon stod bredvid Philip, i samma stund som strålkastarna åter tändes.

● Ytterligare minnen placerade henne i ett märkligt, välupplust rum som endast innehöll ett genomskinligt bord eller en platt säng. Flera små varelser av den typ hon sett i sina visioner pockade på att hon skulle ta av sig kläderna. Hon protesterade vigeröst men till ingen nytta. Hon låg sedan på bordet, oförmögen att undvika deras sonder som undersökte henne gynecologiskt.

● Det mest upprörande minnet, och det som avbröt hennes sista hypnossession, var av en mycket större varelse som höll en sond mot hennes mage och visade att de ville att hon skulle föda ett barn. Han verkade suga vätska ur hennes kropp. Hon skrek upprepade gånger att hon *inte* tänkte föda något barn.

Ros menar att dessa minnen är källan bakom märkena på hennes kropp samt den efterföljande menstruationsstörningen. Kontroller hos en läkare för att ta reda på varför hon och Mark inte kan få barn, har inte kunnat härledas till någon fysisk orsak hos någon av dem, och hon misstänker att det har med

kontakten att göra. Det kan kanske, åtminstone delvis, vara en psykologisk reaktion mot den procedur varelsen lät henne genomgå.

Eftertankar

Andra detaljer i detta fall håller gradvis på att pusslas ihop. Ros och jag reste nyligen till Irland för att vara med i *Kelly*, en populär pratshow i TV. Medan hon relaterade sin historia framför en stor studiopublik, utsattes hon för fnissningar, några gapskratt och minst en gest som antydde att hon skulle vara helt vrickad från en sorgligt vilseledd individ. Ignorerande hänen berättade hon enkelt och modigt sina minnen och anmärkte att det inte spelade någon roll vem som tror henne, eftersom allt hon kan göra är att berätta vad hon kommer ihåg. När jag gavs tillfälle att försvara henne, med mer allmän reaktion och kommentar – och faktiskt medan hennes berättelse fortskred – blev publiken märkbart tystare. I slutet av våra 20 minuter lyssnade den uppmärksam.

Jag beundrade Ros' mod under dessa förhållanden. Hon blottar sig inte i hopp om finansiell belöning. Hon har aldrig bett om någon ersättning i min närvaro och är helt klart inte motiverad av en önskan att tjäna pengar eller uppnå berömmelse. Detta är naturligtvis det normala, men är en punkt som ofta förbises av kritiker som är okänsliga inför det sårbara läge en ansvarsfull yrkesmänniska placerar sig i när hon lämnar ut sig offentligt. Det finns inga utsikter till ens anständigt höga ersättningar eller TV-kontrakt om man berättar sin historia i Storbritannien. Kidnappningsoffren riskerar att förlora mer än de vinner.

Ros drar sig till minnes ett flertal psykiska upplevelser i sitt liv. Jag är inte överraskad; jag lade märke till detta mönster för länge sedan hos de flesta kidnappningsoffer. Hon minns att hon låg i sin babysäng och lekte tankelekar med föremål i rummet, där hon tydligt fick dem att röra sig genom psykikinesi.

Avslutning

I ett annat aktuellt brittiskt fall har en framgångsrik affärsman avvisat alla önskemål om att undersöka fallet ytterligare trots dess dramatiska betydelse. Han hade stannat för att kasta vatten i närheten av Leek, Staffordshire, då han observerade märkliga ljus. Det nästa han mindes var att han återfick medvetandet och upptäckte en tidsförlust. Nästan naken, fysiskt och emotionellt mörbultad stapplade han tillbaka till sin bil, där han fann sina kläder pryddligt hopvikta utanför dörren. När han tog dem på sig slog elektriska gnistor ut från vad som verkade vara en stark statisk laddning inducerad i tyget. Tyvärr, i motsats till Ros, är han livrädd för vad en offentlig diskussion skulle kunna göra åt hans kar-

Fortsättning på sid. 7

Tre pojkar kidnappade i Argentina

av Gordon Creighton

Pressrapporter nyligen mottagna från Argentina innehåller ännu ett barnkidnappningsfall, som påminner om ett eller annat av de jag rapporterat för trettio år sedan och åter tagits upp i vår bok *The Humanooids* (1966), förutom flera under senare år.

Händelsen uppges ha inträffat den 4 december 1994 i eller i närheten av staden Concordia i centrala delen av östra Argentina, mitt på gränsen till Uruguay och offren utgjordes av tre bröder, Andrés Molero, 9 år, Jorge Molero, 8 år, samt Carlos Molero, 7 år.

Enligt de barnens uttalanden, samt uppgifter från ett halvt dussin ögonvittnen, svepte en enorm farkost, uppskattad till att vara ca 22–23 meter bred, ned över det fält där de höll på att leka och "sög upp dem genom en märklig stråle av blått ljus". De skulle sedan ha tagits med på en tre dagar lång tur "för att få titta på Universum".

Den äldste pojken, Andrés sade: "Ett stort gyllene skepp tog med oss upp i skyn, och det kördes av Gud. Jag vet att det var Gud. Han bar en gyllene skrud och hade långt silverhår och lyste hela han. Han var mycket snäll och bad oss kalla honom Lalar. Han visade oss månen och andra platser i skyn och sade att dessa var stjärnor."

De andra två pojkarna bekräftade Andrés berättelse och sade att de var "rädda en liten stund". Jorge (8 år) förklarade: "*Lalar skrapade oss i ansiktet med en vit pinne och stack oss i ryggen med en nål, men han gjorde oss inte illa.*"

Carlos, den yngste, sade: "Det fanns små lampor som blinkade överallt. Mannen såg lustig ut, ty han hade ett stort huvud och två stora gula ögon. Han är vår vän."

Pojkarnas föräldrar, Emilio och Carmen Molero, vägrade att tala med pressen om händelsen, och en UFO-forskare, Armando Azparen, sade att ännu hade inte myndigheterna beviljat hans önskemål att få intervjua barnen. Sr. Azparen sade dock: "av vad jag läst i tidningarna tror jag att dessa barn talar sanning om sin resa i UFOt."

De argentinska myndigheterna bekräftade att beroende på svårigheten att intervjua och fråga ut så pass unga barn, var de ännu inte förmögna att avgöra vad som hänt barnen under dessa tre dagar. Det verkar emellertid helt uppenbart, uppgav man, att pojkarna genomgått något slags läkarundersökning, "ty märken efter nålstick var fortfarande synliga på deras ryggar efter att de kommit hem."

En talesman för Argentinas militära myndigheter ville varken bekräfta eller förneka rapporter att ett UFO registrerats på deras radar både dagen då pojkarna blev bortförda och kvällen då de fördes tillbaka hem. Han sade: "Vi håller på och utreder, och fakta kommer att offentliggöras när de är tillgängliga. Vi hoppas ha hållbar information ganska snart." (Som så ofta är fallet har vi inte hört något mer om detta fall, och förmodligen kommer vi heller aldrig att få det, av våra tidigare erfarenheter att döma. G. C.).

Sr. Rodrigo Ortiz, utredningsexpert vid Concordias polisdepartement, sade åt pressen: "*Vuxna ljuger. Tonåringar ljuger. Men dessa barn är för unga för att ljuga på det sättet.*" Av allt att döma verkar det vara ett faktum att de tillbringade en tid på ett stjärnskepp som styrdes av en utomjordisk livsform. De färdades verkligen ute i rymden och "tittade på sevärdheterna" precis som turister. Vid ett tillfälle trodde de att Gud tog med dem till Himlen medan han – vem eller vad "han" nu var – stod vid kontrollerna i UFOt."

Flying Saucer Review
Vol. 40, No. 3 (Autumn, 1995)

Små män

22 mars 1969.
Colégio Batista, Minas Gerais, Brasilien.

Före kl 20.00 iakttog två unga flickor ett stillastående, lysande föremål ca 45 grader ovanför horisonten i väslig riktning. Det var ett bländande ljusblått föremål som omgavs av ett vitt sken, och det verkade rotera. De fann inget större intresse av observationen, utan gick in i huset. En stund därefter gick en av flickorna fram till fönstret och tittade mot grunden för att se efter om hennes föräldrar kom tillbaka.

När hon dragit sig undan från fönstret, satte hon sig ned, blek och darande. Hennes väninna, och en tredje kamrat, som befann sig i rummet, lade märke till hennes tillstånd. Nu gick även hennes väninna fram till fönstret, och också hon reagerade med fruktan. Båda förklarade att de på ett avstånd av ca 10 meter, i närheten av grunden, såg en liten man som bar ett slags dykardräkt som lyste med en svagt grön färg. Han stod upprätt, och de såg honom framifrån. Under hjälmen, i ögonhöjd, lade de märke till två lysande ljuspunkter, ungefär som "kattögon". Den andra iakttagerskan såg även varelsen i profil, varvid hon lade märke till att skyddshjälmen

böjde av under hakan. Den tredje unga flickan kom först senare fram till fönstret, då hon försökte lugna ned sina väninnor, som båda var liksom bedövade. Vid denna tid fanns inget längre att se.

Samma kväll, och nästan vid samma tidpunkt, befann sig en vän till dessa flickor i Nova Vista, en avlägsen stadsdel, där han var på besök hos sin syster. När han promenerade längs en folktorn gata, såg han hur alla lamporna inom en viss omkrets slocknade. Han fortsatte ytterligare några meter och lade då märke till de svagt belysta konturerna av två små män, vilka stod på en jordhög vid sidan av vägen. Pysslingarna ändrade inte ställning någon gång under den tid han förskräckt passerade platsen. När han senare, under hemfärden, åter passerade genom samma kvarter, brann åter lamporna, och av de två små männen såg han inte en skymt. Då han vid ett senare tillfälle, fortfarande påverkad av sin upplevelse, besökte sina väninnor, överraskades han av att få veta att dessa upplevt en liknande händelse.

Vierzig Begegnungen mit Außerirdischen in Brasilien, av Walter K. Bühler

Poliser iakttog UFO i västra London

Den 17 augusti 1972 kunde man i *Acton Gazette* (Acton är en västlig förstad till London) läsa följande notis:

En patrullerande polis kunde knappt tro sina ögon när han såg ett skarpt vitt ljus sväva på himlen tidigt på onsdagmorgonen.

Han rapporterade sin märkliga iakttagelse till polisstationen i Hounslow och där tog två av hans kollegor en närmare titt på UFOt genom kikare.

Medan de tittade ändrade ljuset, som hade svävat i riktning mot Acton och Chiswick, sitt läge. Det var starkare än någon annan stjärna på himlen och verkade vara cirkelrunt, med svarta fläckar på det.

Folk som arbetade på natten på kontor i centrala London såg också det underliga ljuset, vilket för dem verkade vara mycket närmare än någon av de andra stjärnorna och fyra gånger så ljusstarkt som Venus.

När *Gazette* talade med en av polistjänstemännen på Hounslow-stationen efter händelsen, sade han att han inte visste något om den. Scotland Yards pressbyrå bekräftade emellertid observationen, trots att de inte kunde lämna ut namnen på de inblandade poliserna.

Flying Saucer Review
Volume 18, No. 5
September-October, 1972.

UFO-flap i Vista, Kalifornien

Det soliga samhället Vista, Kalifornien, beläget ca trettio minuters färdväg norr om San Diegos stadskärna, anses vara ett av de bästa områdena i landet. Dess vackra väder kombinerat med stora chanser att få ett jobb, har inte undgått uppmärksamhet. Ty de senaste åren har Vista röstats fram som ett av de tio toppområdena i USA att bo i av utgåvorna av "The Top 50 U.S. Cities".

Men en annan fasett av livet i Vista verkar ha slagit ut nyligen – en våg av UFO-iakttagelser som inleddes i oktober 1994, med ett flertal gröna eldklot och luftbävningsrapporter vilka eskalerade i några ovanliga närobserverationer som fortsätter ännu när denna rapport håller på att skrivas. Följande är en kronologisk beskrivning av händelser fram till mars 1995. Initialer används i stället för namn där anonymitet har varit ett krav.

Den 22 november 1994, kl 20.30, gick en hemmafru ut på gården för att röka en cigarett och fick då se en triangelformad anordning av röda och klart gula ljus komma västerifrån, med kurs rakt söderut, ca 45 grader ovanför horisonten. Föremålet avgav inget ljud, stod stilla en stund och "ändrade sedan form" och blev vad C. M. kallar rutformat. Föremålet såg sedan ut att släppa ut ett skarpt, guldgult ljus, vilket av vittnet beskrivs som en "bomb". Ljuset såg ut att studsas till en aning innan både det och huvudföremålet försvann. Den totala observationstiden var två minuter. Himlen var klar och föremålet uppskattades ha befunnit sig 1,2 km bort som närmast.

Några kvällar senare, den 28 november, rapporterades flera iakttagelser, vilka började med en två minuters iakttagelse av en ung man, hans bror och deras mor i Vista. Den unge mannen, S. B., rapporterade att han satt i sina föräldrars hem ungefär kl 21.45 då hans mor gick ut för att leta efter katten, som hade uppfört sig underligt. Hon kom tillbaka springande genom dörren med "ett mycket intensivt uttryck i ansiktet", och skrek åt familjen att gå ut och titta på det hon hade sett sväva i luften ovanför huset. Den unge mannen och hans bror gick båda ut efter henne och tittade medan ett föremål kom i sikte mellan träden strax ovanför deras tak. Föremålet, som beskrevs vara en metallisk, skivformad farkost, rapporterades ha ett flertal vita ljus som verkade täcka undersidan. Efter någon stund såg de tre vittnena föremålet skjuta iväg mot skyn och försvinna.

Ett par timmar senare var S. B. på väg hem och när han svängde in på sin

av Marie Jones & Laura Miller

gata upptäckte han ett underligt ljus som verkade befinna sig ganska nära. S. B. stod på sin uppfartsväg och tittade då någonting, som han beskrev som ett stjärnfall, sköt ut ur ljuset. Detta andra föremål cirklade sedan runt S. B:s hus fyra varv, varje gång på ca 30–45 meters höjd, och på ett avstånd av ca 400 meter. Efter det fjärde varvet stannade föremålet upp en stund och rusade iväg åt väster, stannade upp, kom rakt tillbaka mot S. B. och stannade upp rakt ovanför hans huvud. Nu på mycket närmare håll tyckte han sig se en svagt upplyst farkost, formad som en triangel, med ett litet men intensivt ljus i mitten. S. B. kände hur kalla kärlar kröp upp efter ryggraden, men han kunde inte slita blicken från föremålet. Han rapporterar att han tittade på föremålet ovanför sig i hela två minuter, innan det började guppa fram och åter för att sedan kila iväg upp mot skyn och försvinna ur sikte.

Samma kväll, vid ungefär samma tidpunkt och endast några gator bort, gjorde en av MUFON:s två ordföranden för North County, Laura Miller en egen iakttagelse, vilken också fångades på videoband. Vid ungefär 21.30 den 28 november lade Laura märke till ett gult, runt föremål som sakta rörde sig från söder mot väster. Hon ropade åt sin dotter, Sara, att ta med sig en videokamera som satt på ett stativ strax innanför de stora skjutdörrarna av glas i deras hus som stod på toppen av en kulle. Föremålet, beskrivet som ett skarpt gyllengult ljusklot, rörde sig långsamt och ljudlöst över himlen och verkade bli svagare och pulsera. Ett plan, förmodligen ett litet privatplan på väg mot närbelägna Palomar Airport, dök upp i Lauras synfält och hon kunde jämföra storlek och ljusintensitet mellan de två föremålen. Hon såg hur planet verkade närma sig den klargula globen och plötsligt vika undan åt norr, som om piloten plötsligt fått syn på föremålet och ändrat kurs för att undvika kollision. Men innan detta plan avvikit från kursen stannade föremålet upp rakt framför Lauras uteplats, rakt i väster, och släppte ut ett antal skarpt lysande ljusklot. Föremålet och ljuskloten försvann sedan.

Ungefär 45 minuter senare dök ett annat föremål upp, denna gång skarpare och på närmare håll, men följande samma kurs som det första föremålet, dvs från söder mot väster. Även nu ropade Laura på sin dotter. De sprang ut och lyckades ännu en gång videofilma föremålet, vilket också denna gång stannade upp rakt väster om deras uteplats och släppte ut mindre "påsar" av skarpt ljus.

Denna gång försvann inte huvudföremålet genast utan såg ut att bli svagare, lysa upp igen, bli svagare, lysa upp igen och sedan slutligen försvinna. Himlen var klar och någon vind rapporterades ej. Varje iakttagelse varade ungefär 6 minuter.

Laura, Marie Jones och utredaren Gary Davidson har låtit ett antal personer, däribland MUFON:s fotoexpert Jeff Sainio, analysera detta 12 minuter långa videoband, vilka rapporterade det vara oidentifierbart, samt en tjänsteman vid FAA (den federala flygmyndigheten), K. Ballinger, som inofficiellt menade att föremålet var en målrobot. Ytterligare forskning utförd av Mel Podell, ordförande i MUFON:s lokalavdelning i San Diego, och Gary Davidson har diskvalificerat målroboten som en potentiell lösning beroende på bristande överensstämmelser i storlek och avstånd gällande målrobotar. En intressant ledtråd lades emellertid i dagen när Gary Davidson kontaktades av en grupp personer, som påstod att de hade släppt upp hemmagjorda varmluftsballonger tillverkade av färgade plastpåsar och stearinljus just den kvällen. Gary träffade dessa personer, vilka vägrade uppge sina rätta identiteter, och fick se en ballong tillverkas och släppas upp. Gary videofilmade också ballongen under dess flykt och den uppvisar vissa överensstämmelser med Millers videofilmade föremål, men den matchar inte helt ljusets styrka och intensitet. Laura Miller rapporterade att en annan av dessa hemmagjorda ballonger hade släppts upp i januari, och att hon lyckats fånga denna på video, så vi planerar att sända den till Jeff Sainio för hans analys. Gary fick veta att väderleksförhållandena vid uppsändandet måste vara desamma som de var kvällen den 28 november, så att vi fick en referenshändelse. Kommer detta till stånd, kommer vi att rapportera resultaten. Tills vi helt kan bekräfta att dessa ballonger ligger bakom observationerna, håller vi oss öppna för andra möjligheter.

Hur som helst fortsatte iakttagelserna, och följande kväll bevittnade S. B. en annan händelse, denna gång kl 19.30, då han uppgav att ett orangefärgat, ovalt och långsamtgående föremål svävade ungefär 12 m ovanför hans hus i omkring fyra minuter, innan detta också verkade mattas och öka i lyskraft varpå det "släppte" ett skarpt ljus innan bägge föremålen blev svagare och försvann. S. B. rapporterade också en helikopter i området omedelbart efter den märkliga iakttagelsen.

Vi hoppar till den 6 december. Vårt första vittne, C. M., rapporterade en

trapetsformad serie på sex röda ljus komma norrifrån ungefär kl 20.08. Ljusen rörde sig från norr mot väster och bleknade bort. C. M. såg ingen konturlinje men uppskattade avståndet till minst 800 m; han kunde inte urskilja värst många detaljer.

Den 17 december väcktes G. K. plötsligt kl 02.00 av sin hunds envisa skällande. När han öppnade bakdörren, sprang hunden in från bakgården och gömde sig under hans säng. G. K. gick ut för att se efter om kanske något vilt djur kommit in på hans bakgård och skrämt hunden. Då han inte kunde se något, kastade han en blick upp mot natthimlen och frös till då han fick se ett väldigt, ljusskarpt föremål dansa omkring. Medan han sprang in i huset för att hämta sin kikare, bad G. K. sin hustru att komma med ut och bekräfta vad han hade sett. Skrämd av sin mans upphetsade röst, vägrade hon. G. K. sprang tillbaka ut på gården och tittade på föremålet genom kikaren. Det beskrevs vara stort som ett hus och format som en hjälm.

Han tittade på föremålet i ungefär fyra (4) timmar, och under den tiden såg han en plattform öppnas och ungefär sextio mindre "stjärnfallsliknande" föremål släppas ut ur den större farkosten, vilka kilade iväg över himlen med oerhörd hastighet, efterlämnande kondensstrimlor. När solen började gå upp flög de små ljusen in i huvudföremålet igen, vilket sedan pilade iväg rakt upp och försvann ur sikte. G. K. ignorerade sin påtagliga utmattning och sprang till en väns hus för att berätta vad han bevittnat. Hans vän frågade honom genast vad som hade hänt med hans ögon. Då han sprungit till en spegel, förvånades G. K. av att se en kraftig ring av bränd hy runt varje öga, vilken flagnade av efter fyra till fem dagar.

Vidare under januari och mars 1995 har liknande iakttagelser gjorts, ofta inledda eller omedelbart åtföljda av "luftbävnings"-rapporter. Dessutom verkar också rapporter om gröna eldklot eller meteoror som setts blixtra fram över himlen sammanfalla med observationsvägen. Så sent som torsdagen förra veckan, den 23 mars, inträffade minst fyra luftbävningar, eller tryckvågor, under en tvåtimmarsperiod. Tisdagen den 28 mars rapporterade vittnen till lokala nyhetsorgan från San Diego till Santa Barbara att de sett skarpa ljusblixtrar utanför kusten, och den militära talesmannen för Camp Pendletons marinbas erkände att de övade med lysraketer. Iakttagelserna över North County-regionen i San Diego fortsätter dock. Fastän flera tidigare iakttagelser under en fyradagarsperiod i början av januari visade sig vara identifierbara, antingen som den ljusstarka planeten Venus, eller som Virgins starkt upplysta luftskepp som befann sig i luftrummet

under en lokal golfturnering, har februari och mars bringat oss flera nya, mångbevitnade dagsljusobservationer av flera föremål flygande i formation, vilka uppgivits vara metalliska och skivformade, av vilka alla just håller på att utredas. Vi kommer att hålla alla underrättade...

Mufon UFO Journal
April 1995, Number 324.

Fortsättning från sid. 4

riär, och hittills har han endast gått med på att tala med en forskare, Doug Pickford, och bara en enda gång för att registrera ett anonymt vittnesmål.

På många sätt matchar Ros' karaktärsdrag de jag funnit hos andra kidnappningsoffer och rapporterat i sådana böcker som *Abduction* (1988) och *Aliens: The Real Story* (1994). De flesta vittnen jag studerat uppvisar flera, om inte alla, av följande faktorer:

De har ett fenomenalt minne av tidig barndom, ofta visualiserande händelser som inträffat då de bara var några månader gamla (typiska minnen för de flesta människor går inte tillbaka längre än till ca 3 års ålder). Närvaron av vad jag kallar psykiska leksaker är starka i dessa hägkomster. De mest typiska är ljusklot som kommer in i sovrummet och "leksaker" med barnen; men tankelekar där psi kommer till användning som de Ros nämner är vanliga. Min benämning psykiska leksaker antyder endast att de verkar fungera som övningar i förmågan att utveckla fantasin, precis som vanliga barns leksaker hjälper dem att utveckla vanliga motoriska och kognitiva färdigheter.

Andra ledtrådar är deras livslånga erfarenheter av paranormala fenomen och den kreativa visualisering som tillåter dem att utveckla konstnärliga färdigheter. Jag har sett kidnappningsoffer sticka iväg till konstnärskollektiv, bli krukmakare i någon by, skriva 100.000 ord långa noveller om främmande världar, skapa rymdpoesi, "diktera" främmande sånger, och finslipa sina ovanliga konstnärsegenskaper – måleri och teckning i Ros' fall.

Ytterligare att notera är ägandet av eidetiskt (nästan fotografiskt) minne, sömn- och medvetandeavvikelser, samt ofta förekommande migrän. I tre av mina fall gavs vittnet på grundval av dessa symptom den felaktiga diagnosen att han eller hon led av tinningslobs epilepsi.

Jag vet fortfarande inte vad detta betyder, men vi måste ta det i beaktande. Tvärtemot vad man kan förvänta sig innebär inte detta att det här är fråga om psykologiska fenomen. Det antyder att kidnappningsoffrens neurala kapacitet kan skilja sig från andras. Detta kan göra dem mer mottagliga för kontakt med främmande varelser än andra män-

niskor, med tanke på den tydligt paranormala naturen hos de flesta kidnappningar.

Jag fruktar att många forskare flyr undan dessa slutsatser, på grund av att de förringar ET-hypotesen, när så inte alls är fallet. Alla data vi har om kidnappningar tyder på att de främmande varelserna äger förmågor vi skulle kalla mediala; de kommunicerar via telepati, verkar ha förmågan att tillämpa psykokinesi för att påverka fysisk materia, dyker upp och försvinner som spökbilder o.s.v. För mig gör detta det logiskt och fascinerande om vi kan fastslå att deras mänskliga "mål" äger liknande förmågor. Så varför undvika dessa spörsmål när de mycket väl kan vara avgörande för vår förståelse av vad som är på gång?

IUR, January/February 1995
Volume 20, Number 1

Fick besök av lilleputtar

November 1970.

Temerloh, Pahang, Malaysia.

En 10-årig flicka fick sitt livs chock då hon fick se två varelser endast 8-10 cm långa i sitt rum omkring kl 20.30. Vittnet var oförmöget att beskriva varelserna i detalj eftersom hon blev så rädd att hon blundade. Hon försökte ropa på sin far, men något ljud verkade inte komma över hennes läppar. Efter ca fem minuter var hon i stånd att ropa på hjälp och när hon öppnade sina ögon hade varelserna redan försvunnit. Färgen på varelserna beskrevs vara gulröd och verkade vara glänsande. Varelserna manifesterade sig ca 3,6 meter från henne.

(Förstahandsrapport).

A Summary of Unidentified Flying Objects and Related Events in Malaysia (1950-1980), av Ahmad Jamaludin.

SAF-BULLETIN

Tidning för medlemmar i SOLNA ASTRONOMISKA FÖRENING. Innehåller artiklar om astronomi, radio, mystik, ufo, parapsykologi, arkeologi, forntid mm.

Medlemskap/år	150:–
Junior+pensionär	100:–
Beställ provex.	20:–
Postgiro 47 55 22 – 9	

Solna Astronomiska Förening
Box 2238, S-171 02 SOLNA

Pascagoula-händelsen 1973

De intressantaste
fallen ur
UFO-Information
VIII.

UFO-Information nr 1 1975

Kanske mest dramatiska UFO-fallet

Översättning och bearbetning: Olle Öhman

I det lugna och behagligt milda väder, som rådde på eftermiddagen den 11 oktober 1973 i staden Pascagoula, Mississippi (50.000 inv.), begav sig arbetskamraterna Charles Hickson, 45 år, och 19-årige Calvin Parker tillsammans ned mot stranden av Pascagoulafloden. De ville avsluta arbetsdagen vid Walker & Son's skeppsvarv med en stunds sportfiske. Båda hade sina kastspön med sig och började genast fiska från stranden. Fiskelyckan var mindre god, varför de snart flyttade över till en pir i närheten av ett övergivet skeppsvarv. Charles Hickson tvivlade på att de skulle ha bättre tur där, eftersom strömriktningen enligt hans mening inte var den rätta, men när det gällde fiske måste man ju alltid prova lyckan...De båda kamraterna kastade ut sina revar, men Hicksons lina trasslade in sig i något, och han var därför tvungen att spinna in den. Just då hörde både Hickson och Parker ett egendomligt surrande ljud över sina huvuden och vände blickarna uppåt. Från den mörka skyn såg de ett skrämmande vidunder sänka sig ned vid fiskeplatsen inte långt ifrån dem — de följde stumma av häpnad den sällsamma färden nedåt, och såg hur ett tefatsliknande föremål sakta ställde sig endast ett tiotal meter från dem, mitt över ett upplag av skrotade bilar och allt slags bortslängt bråte. Den blågrå, äggformade rymdfarkosten gav ifrån sig ett ihållande summande och höll sig hela tiden svävande omkring 30 cm från markytan.

Tysta betraktade de två sportfiskarna farkosten. Glömd var den intressanta fritidssysselsättningen inför det otroliga som höll på att hända. Framför dem stod en rymdfarkost med de ungefärliga måtten 6 m i diameter och 2,5 m i höjd. Två "öppningar" syntes vid den ena sidan, men inga fogar eller nitar kunde iakttas.

Farkosten glödde intensivt.

— Vi kunde också se ett svängande ljus och hela tiden höra ett surrande ljud, berättade Parker vid ett efterföljande förhör.

De båda huvudpersonerna i det drama som följde är kända som sansade och respekterade män. Båda arbetar vid Walker & Son's varv i Pascagoula, den 45-årige Hickson som verkställare och den yngre Parker som jobbare på verkstadsgolvet.

Vid åsynen av den egendomliga tingesten, ställde mannen ifrån sig sina kastspön och stirrade oavvänt på den. Förvåningen byttes snabbt i fruktan, då ut ur rymdfarkosten tre märkliga varelser kom svävande — rakt mot dem!

— De svävade faktiskt mot oss och de kom rätt ut ur föremålet utan att vi kunde se att någon dörr öppnades.

— Då de närmade sig oss kände jag mig så uppskrämd, att jag inte hade något klart begrepp om att det som höll på att hända var verklighet, berättade Hickson.

De groteska varelserna var bleklagda till färgen, utan fasta konturer. Det var något spökligt över hela deras uppenbarelse tyckte männen.

Av allt att döma utgjorde de tre besättningsmännen en bisarr trio av världsrymdsinvånare. De bar inga kläder och deras blekgrå hud hängde uppiifrån och ned i lösa veck runt dem. Färgtonerna skiftade från skärvt hudfärg till ljusgrått, enligt Hickson.

— De var omkring 1,50 m långa, sade han, och fötterna var ovanliga: Runda som på en elefant. Vi kunde inte se några ögon, men på deras plats syntes i stället en smal springa utan pupill. Inte heller hade de näsa i vanlig mening, utan vad vi såg var ett slags "utväxt" som kunde vara en näsa. Men formen liknade inte alls våra luktorgan.

Hickson och Parker kunde inte heller iakttä någon mun i varelsernas ansikte. De hade en öppning under näsan men den såg inte ut som en mun utan mer som en rak skära utan tillstymmelse till läppar.

Försattes i trans och fördes till farkosten

Varelserna svävade fram till piren, där de två befann sig. Två av rymdmonstren grep Hickson vid armarna och svävade snabbt tillbaka med honom mot farkosten. Också Parker övermannades och släpades bort. Aktionen genomfördes så fort, att männen knappt var medvetna om händelseförloppet. De har berättat, att de i samma ögonblick som de såg varelserna lämna rymdskeppet försattes i ett slags trans. De blev paralyserade, kunde inte röra sig och ännu mindre sätta sig till motvärn.

— De var över oss sekunds snabbt. Jag begriper inte att jag inte kastade mig i vattnet för att rädda mig, framhåller Calvin Parker. Men jag kunde helt enkelt inte röra mig utan måste ha förlorat medvetandet omedelbart.

Hickson kände sig viktlös under den snabba transporten till UFOt. Han tror att något slags kraft måste ha kommit till användning för att förlama dem och göra dem till försvarslösa offer för de okända besökarna.

Varelserna som de beskrevs av Charles Hickson för Tony Accurso, artist i "Dick Cavett Show".

Under den nervpåfrestande undersökning som sedan följde i rymdfarkosten och som varade mellan 20 och 40 minuter var Hickson hela tiden vid medvetande. Trots sin förskräckelse försökte han iakttä de underliga varelserna. Han medgav att han kände sig "skrämd till döds" och trodde att hans sista stund var kommen.

Inne i farkosten skildes Parker och Hickson åt. Parker har inget minne av vad som gjordes med honom, eftersom han vaknade till medvetande efter "sovningen" ute på piren först sedan "undersökningen" var över.

Hickson kände att hans kropp var förlamad. Ögonen var det enda han kunde röra på under den stund denna undersökning pågick i rymdskeppet. Han förnam och såg att han vilade, fritt svävande, inne i UFOt i ett rum med de ungefärliga måtten 3 X 3 m. Väggarna var gråaktiga, inga fogar syntes och inte heller någon utrustning.

Forskande "öga" för över Hicksons kropp

— Varelserna stod och betraktade mig, uppger Hickson, och medan de stod där kom en märklig apparat ut ur en av väggarna. Också den svävade fritt i rummet — jag kunde inte se några sladdar eller fästnanordningar till detta instrument, som bara hängde där i luften över mig. Det såg ut som ett stort öga av en basketbolls omkrets.

Med känslolös kropp låg Hickson i sin svävande ställning, medan "ögat" forskande för fram och tillbaka över honom. Han kände sig hjälplös och utlämnad men kunde ändå röra blicken. "Ögat" fortsatte att granska honom en god stund, varpå varelserna vände honom i olika lägen, tills han slutligen låg med ansiktet nedåt. Sedan "ögat" slutfört sin undersökning vändes Hickson i 45 graders vinkel — fortfarande svävande och helt utan stöd av golvet. Medan han låg i denna ställning, med fötterna riktade nedåt, återupptog "ögat" sin avläsning av hans kropp.

En liten stund lämnades Hickson ensam i kammaren. Bortsett från sin fruktan kände han ingen smärta.

— Jag tror inte att de ville skada oss, säger han. Vi blev hela tiden "vänligt" behandlade...

Sedan varelserna återvänt, gav de Hickson tillbaka hans rörelseförmåga och förde honom ut ur rymdfarkosten tillbaka till den ursprungliga platsen vid piren. Då han gled ned på marken var han så rädd och utmattad, att han höll på att sjunka samman. Men han följde hela tiden med blicken de egendomliga "tingesterna" och lade märke till att benen inte skildes åt, då de svävade fram, utan fördes fram och tillbaka i en gemensam, pendlande rörelse.

Parker fördes samtidigt tillbaka till piren. Strax därpå begav sig farkosten iväg med ett surrande ljud. Den sköt med blixstens fart upp i luften och var ur sikte på "en halv sekund".

Hickson var djupt skakad av det inträffade. — Gode Gud, jag kan inte fatta det här, ropade han till Parker. Jag måste ha något för att lugna nerverna. Han sprang bort till bilen och hämtade en flaska whisky och tog en rejäl klunk.

Sedan de båda männen lugnat sig något, började de diskutera vad de nu skulle ta sig till. Var det kanske bäst att titta på hela historien? Ingen skulle ju ändå kunna tro dem. De var rädda för att bli utskrämda men beslöt till sist ändå att anförtro sig åt någon. Först begav de sig till redaktionen för *Mississippi Daily Press* i Pascagoula, men samtliga journalister hade lämnat tidningen för dagen och de fann det därför bäst att vända sig till polisen. De sökte sheriffen, Fred Diamond, men det var i stället vicesheriffen Glenn Ryder som fick ta emot deras telefonsamtal.

Chockad Parker bad Gud om räddning

— Först trodde jag att de ville driva med mig, förklarade Ryder. Men det fanns något i Parkers röst som gjorde mig fundersam. Jag bad dem därför komma ned till stationen och berätta vad de upplevt.

Så snart Hickson och Parker kommit in till polisen — klockan var då omkring 23.00 — bad de att få undergå prov med lögnedektor. Parker såg mycket rädd ut och föreföll att vara nära ett chocktillstånd. Båda var synbarligen i behov av hjälp.

Polisbefäerna Diamond och Ryder förhörde männen vid flera tillfällen under natten och lyssnade uppmärksam till vad de hade att säga. De blev utfrågade i skilda rum och placerades sedan tillsammans i ett rum, där polismännen gömt en påsatt bandspelare. Ryder förklarade att han efter avlyssning av bandet är helt övertygad om att männen talar sanning.

— Om de ljög måste de vara världens största skådespelare, sade han, och då skulle de ha en lysande framtid i Hollywood.

På ljudbandet kan man höra Hickson ropa: "Gode Gud! I hela mitt liv har jag aldrig upplevt något liknande. Jag är totalt slut." Hicksons röst darrade av sinnesrörelse och nervös spänning. Lite längre fram på bandet hör man honom säga: "Varför måste detta hända oss? Varför? Jag har varit med i kriget men aldrig någonsin har jag känt mig så rädd."

Parker råkade två gånger under utfrågningen in i ett chocktillstånd. Han föll vid flera tillfällen ned på knä och började be. Ensam i det rum som avlyssnades bad han: "Gode Gud hjälp mig. Låt mig inte dö. Skydda och bevara mig. Jag ska ingenting säga."

Diamond tog under förhöret kontakt med Hicksons fru och fick av henne veta, att mannen ganska ofta förtärde alkohol. Men han missbrukade inte starka drycker och berusade sig aldrig. Varken Parker eller Hickson var påverkade av alkohol, när de kom till polisstationen i Pascagoula. Hickson doftade whisky, men hans förklaring om spritförtäringen efter händelserna i rymdskeppet godtog utan vidare av polismännen.

Hickson: Kanske var de robotar

Under natten fick polisen i Pascagoula ännu en UFO-rapport, denna gång från en fd militär flygare, Larry Booth. Han berättade att han vid 20-tiden sett ett UFO som flög i östlig riktning mot Mobile. Föremålet förde blinkande ljus. Även andra UFOs iakttogs den natten.

Vid en intervju lämnade Hickson och Parker ännu en del detaljer om bortförandet till rymdskeppet.

Farkosten

— Varelserna var så snabbt över oss, att vi helt enkelt inte kunde göra något för att försvara oss, sade Hickson. Jag tvivlar förresten på att vi kunde ha gjort något motstånd alls. De måste ha använt sig av någon hemlighetsfull kraft för att paralysera oss, tills de nådde fram. Jag är säker på att de är längre hunna i tekniskt avseende än vi. Jag vet att de inte ville skada oss, men jag var rädd för att de skulle ta oss med ut i rymden.

Hickson fortsatte att diskutera varelserna:

— Jag har tänkt en hel del på det här efteråt. Kanske var de robotar. De handlade ju precis som om de hade en viss bestämd uppgift att utföra. Inte en enda gång försökte de tala med oss. Vid ett tillfälle hörde jag en av dem ge ifrån sig ett surrande läte, men det kan ha varit riktat till någon annan varelse i en annan del av rymdskeppet. Skåran i ansiktet — på den plats där munnen borde ha suttit — rörde sig aldrig.

Hickson tror att det kommer att bli fler intermezzon av det här slaget. Varelserna kommer att fortsätta att studera jorden och dess invånare menar han. Han har alltid trott att det "någonstans däruppe" finns liv, och nu har han blivit helt övertygad. Hickson känner sig skyldig att berätta för sina medmänniskor om vad han blivit utsatt för och förklarar, att han inte skulle kunna isolera sig med sin upplevelse.

Calvin Parker led av svåra ångestkänslor efter händelsen på piren.

— Jag skulle vilja varna alla för att skjuta på sådana där föremål, säger han. De har inga onda avsikter. Kanske skulle jag kunna nå en annan och bättre kontakt med dem, om de återvände. Jag skulle i varje fall försöka tala med dem.

Pentagon viftade bort affären Pascagoula

Dagen efter Pascagoula-händelsen undersöktes Hickson och Parker vid den militära flygbasen i Kessler. Undersökningen utfördes av militärläkaren vid basen, överste Robert Smith, som nöjde sig med att kontrollera om männen utsatts för strålning och skador från denna. Så var dock ej fallet. Ännu en gång fick de två avge sin berättelse inför säkerhetspolisen vid flygbasen. Även här fick man ett intryck av ärlighet och av att männen föreföll nedstämda och skrämda.

— Vi tror verkligen att de upplevt något förskräckligt, menar överste Smith. De är enligt min mening inte ute efter publicitet.

Proven vid basen visade att ingen av dem hade spår av alkohol i kroppen.

Under de dagar som följde blev

sheriff Diamond uppringd av omkring 2.000 (!) journalister från hela världen, som ville ha berättelsen om Pascagoula-dramat för sina tidningar, radio- och TV-bolag.

Hickson och Parker tvangs lämna sina hem på grund av anstormningen och trycket från nyhetsorganen. Ett TV-bolag for ut i hotelser mot männen: vi placerar 40 man utanför ingången till era hem, och de ska få stå och banka på dörrarna tills ni tvingas släppa in dem och ge dem en intervju.

Inför dessa hotelser måste de dra sig undan. Småningom framträdde de emellertid i NBC:s nyhetssändningar i TV och berättade för de amerikanska tittarna om sin skakande upplevelse.

Från det amerikanska försvarets högkvarter i Pentagon fick sheriff Diamond inget gensvar i sin begäran om hjälp med den fortsatta utredningen.

– Jag har hört mig för hos Pentagon, yttrade kapten Dennis Parker vid Elgisbasen i Florida, men där säger man att officiella undersökningar endast företas om nationens säkerhet hotats. I detta fall anses inget sådant hot ha förelagat.

Senare tillade kapten Parker, att överilade UFO-rapporter oftast kan förklaras som reflexer från planeten Venus eller som flygplan vilka kommit ur kurs.

– Jag misstänker att det kommer att bli jobbigt för mig att övertyga Hickson och Parker om den saken, menade sheriff Diamond bekymrat. I det här fallet kan det ju knappast ha varit fråga om planeten Venus...

Kapten Parker hänvisade sheriffen till Condon-rapporten av 1969. I den slås det fast, att besökare från andra planeter inte utgör något hot mot jorden. Det finns inga bevis för att UFOs skulle representera utomjordiska farkoster, hävdas det.

Därmed tog amerikanska flygvapnet ännu en gång ställning mot UFO-saken.

Hynek och Harder tog sig an fallet

Två erkända forskare beslöt då att själva ta sig an saken. Det var den världsberömda astronomiprofessorn Allen Hynek – knuten till Northwestern-universitetet och dr James Harder, som är professor i ingenjörsvetenskap vid Kalifornien-universitetet och dessutom framstående hypnotisör. På Hyneks meritlista står att han under många år var flygvapnets konsult och specielle rådgivare i frågor som rör luftfenomen. Han är en obestridd auktoritet på området.

De två vetenskapsmännen ville försätta Hickson och Parker i hypnos för att få dem att än en gång under trans berätta om sin upplevelse. Sammanträffandet skedde på ett kontor i Walker & Son's fastighet i Pascagoula.

Inga journalister tilläts närvara, och de ljudbandinspelningar som gjordes släpptes inte ut till offentligheten.

Varken Hickson eller Parker ville bli hypnotiserade och gav endast motvilligt med sig. Hickson föll i en kort hypnotisk sömn men måste genast väckas. Han greps av en så häftig ångest och fruktan, att undersökarna inte vågade fortsätta.

– Männens förskräckelse under hypnosen gav mig anledning tro på deras berättelse, säger dr Harder. Om de hade bluffat, skulle vi ha fått höra samma historia under hypnos.

Fastän Hickson och Parker vid undersökningen bara lämnade skissartade informationer, drog dr Harder slutsatsen att de talade sanning. Farkosten måste ha varit av utomjordiskt ursprung, sade han. Vi kan bara spekulera över varifrån den kom och varför den befann sig här.

– Hicksons och Parkers upplevelse var ingen hallucination. Det skulle helt enkelt ha varit omöjligt för dem att under hypnos förstå sig och låtsas dessa tydliga känslor av skräck som de visade.

Enligt dr Harders teori kan ufonauterna ha varit "kosmiska antropologer".

– Min tanke är att jorden kan vara ett slags "zoo". Vi har skilts från det övriga kosmos, och då och då får vi besök av "väktare" som vill kontrollera jordens invånare.

I fråga om farkosten anser han, att rymdvarselerna måste äga en teknisk kunskap som vida överglänser vår. De kan tillverka ett färdmedel, som kan flyga med en hastighet av 20.000 km/tim utan att farkosten brinner upp. – Vi får väl bara hoppas, att deras teknologi inte är lika inriktad på förstörelse som vår, tillägger han.

Dr Hynek ansåg efter den hypnotiska behandlingen av de två männen, att Pascagoulafallet måste räknas till de mest dramatiska kontaktfall som någonsin registrerats. (Hynek nämner antalet 800).

– Hickson och Parker är inte sinnesrubbad, förklarade han.

– Förra året rapporterades 1042 UFO-iakttagelser, varav flera måste betraktas som osannolika.

Hynek: panik på jorden om UFO-våg kommer

– USA:s regering uppträder nonchalant i sådana här händelser, eftersom man underlåter att företa noggranna undersökningar.

– Folk som rapporterar UFO-observationer hänvisas i stället till ortspolisen, som ju har begränsade resurser, och därifrån till någon annan person liksom i ett vidlyftigt Svarte Petter-spel.

Professor Hynek har aldrig bundit sig vid teorin om att "tefaten" kommer från världsrymden. Han förblir en öppen, kritisk forskare, som inte läser sig

vid någon bestämd hypotes.

– Avstånden i världsrymden är ju så oerhörda, säger han. Vad vi kan iakttä är ett obekant område av naturen, ett fenomen med många dimensioner. Ungefär 80 procent av alla UFO-iakttagelser kan föras till området "helt normala företeelser", medan de återstående 20 procenten utgör det verkliga problemet.

Hynek tror att en verklig våg av UFOs skulle kunna utlösa panik på jorden, en kaotisk rörelse av samma slag som Orson Welles radiospel åstadkom 1938. Det handlade den gången om en invasion av marsianer i New Jersey, där full panik utbröt. En liknande situation skulle fortfarande kunna uppstå, inte minst genom att människor som råkar ut för händelser av det här slaget inte äger myndigheternas stöd eller finner någon som med allvar vill lyssna till vad de har att berätta.

Hyneks och Harders besök i Pascagoula avbröts efter endast några dagar. De hade velat stanna längre och slutföra undersökningen men tvangs av ekonomiska skäl avbryta den. En fullständig utredning skulle ha krävt flera veckors vistelse på platsen och därmed också en betydande penninginsats.

Kanske är UFO-fenomenen lika gåtfulla för oss som atomenergin skulle ha varit för Benjamin Franklin, säger Hynek.

James Harder är en av Jim och Coral Lorenzens medarbetare i APRO (Aerial Phenomena Research Organization = organisationen för utforskande av luftfenomen). En peruansk representant för APRO översände en observationsrapport från Lima i Peru. Observationen som gjordes 1949 har i sina detaljer åtskilliga likheter med händelserna i Pascagoula. Detta gäller särskilt om överensstämmelsen i fråga om varelsernas utseende.

I sammanhanget erinrar sig för övrigt översättaren av denna artikel ett svenskt UFO-fall, som återberättades i Göteborgs-Posten den 18/10 1963. Där skildrar den då 70-åriga förre stenarbetaren Karl Gustaf Karlsson i Stenum hur han iakttagit en landning i kanten av ett gärde på vägen mellan Skara och Stenum. Som det märkligaste av allt i detta UFO-fall framhöll Karlsson det sätt på vilket ufonauterna rörde sig:

– De gick inte på två ben som vi, sade han, utan hoppade med korta, lätta skutt. Vid ett av hoppen kom en av varelserna snett på en tuva och blev stående lutande åt sidan. Jag tänkte han skulle ramla men så skedde inte. Det är oförklarligt.

I tabellen nedan görs jämförelse mellan händelserna i Pascagoula och Lima.

Warren Smiths artikel i SAGA, mars 1974

Varelserna	Pascagoula 1973	Peru 1949
Storlek	ungefär 1,5 m	ungefär 1,5 m
Ben	tätt sammanpressade	tätt sammanpressade
Händer	klor eller kniptångliknande	fyra hopvuxna fingrar
Hud	rynkgig, grådaskig	märkvärdigt knottrig
Klädsel	ingen	ingen
Kön	ej skönjbart	ej skönjbart
Rörelser	glidande eller svävande	glidande
Öron	spetsiga	inga
Ögon	små springor	plastiska, geléartade
Fötter	som på en elefant	som om de var försedda med bandage
Näsa	vass, liksom överdragen med nylon	ingen
Språk	ingen kommunikation	engelska och spanska; ljudet kom genom kroppen som genom en radio
Totalintryck	robotar	liknade mumier

Farkosten	Pascagoula 1973	Peru 1949
Färg	blågrått	ljusgrått
Form	äggformigt	skiva
Landning	höll sig svävande över markytan	höll sig svävande över markytan
Dörrar	ett slags ingång. Inga dörrar. Man kom in på obekant sätt	ingen dörr, farkosten öppnades inifrån
Storlek	bredd: omkring 6 m; höjd: 2,5 m	bredd: 3,5 m; höjd: 2,5 m
Utrustning	ingen	ingen, en kant löpte runt farkosten
Instrument	"öga"	inga
Kontaktmedel	bortförande	gick in i farkosten frivilligt

Leviterad cyklist

16 juli 1970.

Plats: Canelhina, Santa Caterina, Brasilien.

På kvällen den 16 juli 1970 anlände Sr João Batista Marcelino till Canelhina med buss från Florianópolis och hoppade på sin cykel för att fortsätta resan hem till en ort som kallas Papagaio, ca åtta kilometer därifrån. Natten var mörk och vägen, som inte var i allra bästa skick, var glest trafikerad. På en speciellt ödslig sträcka av den förvånades han inför åsynen av ett slags "strålkastare" som lyste ned från himlen från ett okänt föremål som åstadkom ett bedövande ljud. Han kände hur han plötsligt hängde i luften och gjorde desperata försök att hoppa av cykeln. Men han var fullständigt oförmögen att göra detta och förblev salunda i detta upphängda tillstånd i flera minuter. Han kunde inte ropa på hjälp, ty hur han än ansträngde sig ville inte ett ljud komma över hans läppar.

Slutligen kände han hur hans cykel sakta och försiktigt sänktes ned på vägen igen. Under förmodan att han nu var fri till sist, började han trampa som en galning, men fann då att han ännu en gång lyftes upp, denna gång under total tystnad.

När han väl kommit hem till sin brors hus, hade han återfått rösten och kunde beskriva vad som hänt. Först då upptäckte han att ett paket *beef-suet* som legat på hans pakethållare nu saknades. Antagligen hade det "sugits upp"

av den ljusstråle som hållit honom fången.

Flying Saucer Review, Vol. 19, No. 1, January/February 1973.

Flygande triangel över Bosnien-Herzegovina

I början av februari 1972.

Enligt en rapport från Sarajevo daterad den 7 februari 1972, hade en hel del uppståndelse orsakats av ett triangelformat flygande föremål som observerats över Bosnien-Herzegovina mellan klockan 19.00 och 20.00 några dagar tidigare. På Sarajevos flygplats, där tingen hade uppfångats på radar, uppgav man att det färdades med en hastighet av 1 km i minuten och att det var lika stort som ett litet flygplan. Men när ett Convair-plan tillhörigt JAT närmade sig det så accelererade det omedelbart och försvann med oerhörd hastighet. I ett uttalande i dagstidningen *Delo* av den 8 februari 1972, sade raketingenjören Enver Dupanović följande: "Om det är riktigt att UFOt färdades, som har rapporterats, på en höjd av 3.000 meter, så är det helt uteslutet att det kan ha rört sig om varken en ballong eller en satellit."

Miloš Krmelj

Flying Saucer Review Case Histories, Supplement 13, February 1973.

UFO genomgick formförändringar

Från Madrid-tidningen *ABC* av den 11 april 1972 kommer följande redogörelse. Observationen skedde i La Unión i provinsen Murcia den 10 april 1972:

Flera bilister som färdades från provinshuvudstaden mot La Unión såg ett okänt flygande föremål på himlen.

Händelsen inträffade tidigt på morgonen när vittnena färdades genom det bergspass som är känt under namnet *Las Cadenas*. De uppgav att UFOt verkade ändra form flera gånger och sedan slutligen försvinna.

Först såg det ut som planeten Saturnus, en cirkel med ett klot i mitten. Sedan såg de att föremålet, som färdades i riktning mot Alicante (norr om Murcia), saktade ned farten och därpå förvandlades till halvmånformat samt verkade emellanåt delat i mitten.

Vittnena uppgav att de observerat fenomenet under en period på ungefär tio minuter. Ett av vittnena var sekreteraren i fackföreningen CIFRA i La Unión, señor Pérez Mendoza.

Flying Saucer Review, Vol. 18, No. 3, May-June 1972.

85
ARIK VET FÖR UFO-FORSKNING
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

Porto
Betalt

B-Post Föreningsbrev

Avs: UFO-Information Box 9109, 580 09 Linköping
kjeth@mmc.uil.lio.se

9 timmar UFO-Video

Om du har intresse för UFO-fenomen och vill se vilka personer som har sett bevisen vi letat efter, då ska du inte tveka att beställa dokumentationen av Sveriges största UFO-seminarium 1994.

Band 1

Jan-Ove Sundberg
Inge Falk-
Leif Bengtsson
Carl-Axel Jonzon
Per-Anders Långsvens

Innehåll

Fantomubåtarna
UFO-händelserna på Västkusten
Möte med andra civilisationer
Egna närkontakter + Dalarna 1985

Band 2

Marcel Westerlund
Virgil Armstrong
Mirjam de Boehme

Innehåll

UFO-vad är friskt, vad är sjukt?
My contact with ET's and how it changed my view on reality
Mina kontakter med Bröderna

Band 3

Sten Lindgren
H.C. Petersen
Jannice Jarlum

Innehåll

29 Okt kl 19.00 1965 Planerad utomjordisk överflygning i Sverige
Närkontakter privat och i Danska Flygvapnet
Närkontakter av 3:e och 4:e graden ändrade mitt liv

Så här beställer du:

- Alt 1.** Skriv dirket på ett inbetalningskort vilket/vilka band du vill beställa samt rätt belopp (se nedan). Glöm inte ditt namn och din adress.
Postgiro 429 78 45-2, UFO-Information. Gå till posten och betala så kommer banden inom 3 veckor. Inga ytterligare avgifter tillkommer
- Alt 2.** Fyll i nedanstående order och skicka till oss.
(UFO-Information Box 9109 580 09 Linköping). Postförskottsavgift tillkommer vid **Alt 2**.

Namn:
Adress:
Band nr:

Kostnad: 150:- st eller vid beställning av samtliga band 350:- Pack & porto ingår.